

Antoni Vidal Ferrando

La lògica del temps
(antologia)

VEU
DE
POETA

La lògica del temps (antologia)

La lógica del tiempo (antología)

The logic of time (anthology)

Antoni Vidal Ferrando

La lògica del temps (antologia)

VEU DE POETA 8

De EL BATEC DE LES PEDRES (1996)

1	<i>Neix l'escriptura</i>	1'26"
2	<i>Mítica</i>	0'57"
3	<i>Violins</i>	0'57"
4	<i>Recer</i>	1'09"
5	<i>Predomini</i>	1'30"
6	<i>Regrès a Baixamar de Maó</i>	1'17"
7	<i>Nit d'hivern a Maó</i>	0'43"
8	<i>Deessa</i>	1'11"
9	<i>Soledat</i>	0'55"
10	<i>Bob Dylan no tocarà l'harmonica</i>	0'59"
11	<i>Plany de Gerónimo mentre es deixa fotografiar</i>	1'13"
12	<i>Estiu</i>	1'02"
13	<i>Gor'kij pensa en Rússia des de Sorrento</i>	0'56"
14	<i>Illa</i>	1'39"

15	<i>Des del santuari de Consolació</i>	0'50"
16	<i>Tardor</i>	1'14"

De BANDERA BLANCA (1994)

17	<i>Bellesa</i>	0'53"
18	<i>Vigília a Caubet</i>	0'36"
19	<i>Avi Jaume</i>	1'06"
20	<i>Pluja de novembre</i>	0'51"
21	<i>Play back</i>	0'48"
22	<i>Dominis</i>	1'12"
23	<i>Àvia Maria</i>	1'01"
24	<i>El dia que bandiran la mòmia de Lenin de...</i>	1'38"
25	<i>Bandera blanca</i>	0'35"
26	<i>Sol a casa</i>	1'00"

De CARTES A LADY HAMILTON (1990)

27	<i>Tardor</i>	0'53"
28	<i>Adagio</i>	0'45"

De CAP DE CANTÓ
(inèdit)

- 29 *Pobre i cansat, Vivaldi pressent la seva mort a Viena* 1'13"
30 *L'hivern i la bellesa* 0'45"

Diu els poemes:

Antoni Vidal Ferrando

Duració: 31'30"

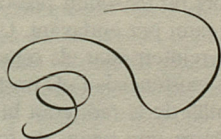

UM / Unió Musics

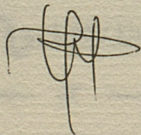
**Consell de
Mallorca**

Cultura i Joventut

CERCAR NOM AL QUE NO EN TÉ

Confés que no sé què és la poesia. Sempre he cregut que no s'ha de confondre amb els poetes. A partir d'aquí, ja desconfii de qualsevol altra certesa. No entenc el món ni m'entenc a mi mateix, i per això escric. No conec cap aventura més engrescadora que aquesta de cercar un nom per a les coses que encara no en tenen. No sé què és la poesia, però em sembla que neix de la necessitat humana de posar la passió al servei de la llibertat i del coneixement, com totes les obres d'art. Tot m'indueix a dir que no hi ha art sense formes, i que les formes són ritmes. A vegades clarament computables, a vegades més mals de reconèixer, més eteris. Si la creació literària, si la poesia té un bessó són aquests ritmes, que són diferents dels que puguin existir en altres textos; com és ara, en un article d'opinió, en un assaig històric o en un tractat científic. I ho són per molts de motius. Contràriament a aquestes altres manifestacions escrites, un poema ha de permetre que cada lector en pugui fer una lectura absolutament individual, ha de permetre que els lectors no es sentin presoners de cap argument que, en lloc d'ajudar-los a avançar, els marqui el camí per endavant. L'art només existeix quan ens fa lliures, quan ens deixa en disposició de reinterpretar els seus missatges segons la nostra manera de ser, segons les nostres necessitats existencials i els nostres credos. No sé què és la poesia, però em sembla que va molt més enllà de la raó, com hi va la música i qualsevol expressió artística. Precisament, per la consciència que tenim de formar part d'un univers insondable hem d'arribar a acceptar que la intel·ligència natural té els seus límits on comencen evidències tan rotundes com un fragment de "La Ilíada" o de la "Divina Comèdia". Passa, així mateix que, contràriament a altres manifestacions escrites, un poema, per perdurar, s'ha de mantenir a una prudent distància de la nostra set de perfecció i de bellesa. No parl de confusió ni de vocabularis hermètics. Fins i tot els versos més senzills, més despullats d'ornamentació i dels artificis de segons quin llenguatge, ens sotmeten a la mesura de la seva inabastabilitat i es neguen a ser assimilats absolutament. D'aquesta manera, arriben a la paradoxa de no acabar de tenir accés a allò que està fet per conèixer i per desvetllar el misteri. No fa res. Tota font de preguntes és una font de possibilitats.

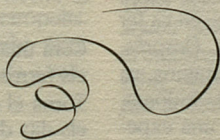

PONER NOMBRE A LO QUE NO TIENE

Confieso que no sé lo que es la poesía. Siempre creí que no debe confundirse con los poetas. Y, a partir de ahí, ya desconfío de cualquier otra certeza. No entiendo el mundo ni me entiendo a mí mismo, y por eso escribo. No conozco ninguna otra aventura tan apasionante como ésta de buscarles nombre a las cosas que aún no lo tienen. No sé lo que es la poesía, pero, así y todo, yo diría que nace de la necesidad humana de poner la pasión al servicio de la libertad y del conocimiento, como todas las obras de arte. Todo me induce a pensar que no hay arte sin formas, y que las formas son ritmos. A veces claramente computables, a veces más difíciles de identificar, más etéreos. Si la creación literaria, si la poesía tiene un meollo, son dichos ritmos, que son diferentes a los que puedan existir en otros textos; por ejemplo, en un artículo de opinión, en un ensayo histórico o en un tratado científico. Y lo son por diversos motivos. Al contrario de lo que sucede en estas otras manifestaciones escritas, un poema ha de permitir que cada lector pueda hacer de él una lectura absolutamente individual, ha de permitir que los lectores no se sientan prisioneros de ningún argumento que, en vez de ayudarles a avanzar, les señale el camino por anticipado. El arte sólo existe cuando nos hace libres, cuando nos permite reinterpretar sus mensajes según nuestra forma de ser, según nuestras necesidades vitales y nuestras creencias. No sé lo que es la poesía, pero yo diría que es algo que va mucho más allá de la razón, lo mismo que la música o cualquier otra expresión artística. Precisamente, por la conciencia que tenemos de formar parte de un universo insondable, tenemos que aceptar que el discernimiento natural tiene sus límites donde empiezan evidencias tan rotundas como puede ser un fragmento de "La Iliada" o de la "Divina Comedia". Pasa también, que, al contrario de lo que sucede en otras manifestaciones escritas, un poema, para poder perdurar, se ha de mantener a una prudente distancia de nuestros anhelos de perfección y de belleza. No hablo de confusión ni de vocabularios herméticos. Incluso los versos más sencillos, más despojados de ornamentación y de los artificios de según que lenguajes, nos someten a la medida de su inabarcabilidad y se niegan a ser asimilados de forma absoluta. De dicha manera, llegamos a la paradoja de no terminar de tener acceso a algo que está hecho para conocer y para desvelar el misterio. Lo mismo da. Todo veneno de preguntas es también principio de posibilidades.

"Naming something that doesn't have a name"

Admit that I don't know what poetry is. I have always felt we shouldn't mistake poetry for poets. And having said this much, I mistrust any other certainty. I don't understand the world and I don't understand myself, and that is why I write. There is no other more engaging adventure, that I know of, than to search for a name for things that for now have none. I don't know what poetry is but I think it stems from the human need to place passion at the service of freedom and knowledge, like all works of art. This leads me to say there is no art without form and form is rhythm. In some cases easy to detect and in others harder to see, more etherial. If creative writing, if poetry have a twin brother it is rhythm, rhythm of a different sort than the kind we come across in other texts such as an editorial, a historical essay or a scientific treatise. And they are different for many reasons. Contrary to these other types of writing, a poem must allow each reader to come up with his own absolutely individual reading of the text and it must allow readers not to feel hemmed in by a plot that, instead of helping them advance, spells out the path they must follow. Art only exists when it makes us free, when it enables us to reinterpret messages in the light of the way we see things, according to our needs and beliefs in life. I don't know what poetry is, but I think it goes beyond reason, like music or any other form of artistic expression does. Precisely because of the awareness we have of belonging to an unfathomable universe, we have to come to accept that our natural intelligence ends right where such overwhelming evidence as passage from the Iliad or the Divine Comedy begins. It can also be said that, contrary to other forms of writing, a poem, in order to endure, must beware of our thirst for perfection and beauty. And I am not attempting to confusion and hermetism. Even the simplest of poems, with less adornment and artifice, prove to be unattainable and refuse to allow for total assimilation. Thus we reach the paradox of not having full access to what was designed for knowledge and dispelling mystery. It makes no difference. Any source of questions is also a source of possibilities.

De EL BATEC DE LES PEDRES (1996)

1 NEIX L'ESCRITURA

Molts de camins eren cursos d'aigua. L'home escrutava els equinoccis, escrutava laberints, i, a llocs sagrats, salvava la memòria dels morts. Tot era rar i bell: la violència dels abismes, les ombres escarlates, la flaire de morduix del pleniluni, el bleixar de dos cossos, que ocultava la selva. Tot era rar i bell. Del seu poder anímic sobre el sílex, sobre els secrets de les pedres calcàries, l'home en va fer les eines, cavernes, les adipositats i els ritmes de les venus; en va fer un costum com de tenir dues mans. Després, aixecà sales hipòstiles, interpretà els auguris, va establir calendaris. L'home era així, indòmit, èpic, naïf. I, un dia, es va sotmetre a una experiència brutal: explicar l'ésser. Invocà el vent, la claror súbita, malva-rosa d'un àngel, traçà el primer gargot.

2 MÍTICA

De les paraules, n'ha fet una mítica. Des d'elles sap la mort i encara espera un hàtil de bellesa sota el vel que acubilla el demà. Potser l'estiu, com un roig d'Emil Nolde, li recorda

el seu poder de glòria i d'eclipsi. Com, des de sempre, el lliguen a una gent pedant i florentina, efeminada pel luxe i els excessos d'una pau indecorosa. A la ciutat on brinda, amb mercaders corruptes, per cabòries d'amor i pel retorn dels dies pròspers. De les paraules, n'ha fet una mítica. I, en endavant, d'altra embarcació no salparà del vespre dels seus ulls.

3 VIOLINS

Com una pluja els violins rovellon els ferros niquelats de la memòria. Torna el setembre i és paper d'estrassa, els dits d'un mariner que cerquen l'illa d'una copa de rom. Res no se sembla a res, però pots reconèixer ombres que s'aproximen amb aquesta música. Li regalaves rams de flors, proclames clandestines, sabíeu cabarets amb trompetistes negres i intuïes dins els seus ulls cartes d'amor que mai no li has escrit. Res no se sembla a res i, quan passa l'auguri, te n'adones d'un vent del nord que va aixecant les teules sobergues, malves de l'eternitat.

4 RECER

Pel cel clapat salnitre. Com el genet que fuig, ni una jungla ni un interludi d'il·les per agombolar-te. Sordidesa. Perquè és temps de llampugues estàs trist, perquè no vols morir-te quan els somnis no et duren ni la treva d'un lliri entre els ermassos. Quan l'atzar és un avenc i pouses l'aigua dels mots d'un creuclavat. Ja no escriuràs als llibres més que grops d'escarment i l'urc de la posta. Mira les ombres sulles dels falciots. Sense una caramella, sense oasis d'almesc, qualsevol tarda seràs del més-donant. Com si encaïssis cendres penses estímuls, metròpolis. No saps d'altre recer que el seu cos tebi. Com al genet que fuig, és el foc que et delata a mitjanit.

5 PREDOMINI

Homenatge a Vicent Andrés Estellés.

Tu duies una brusa dins els roses.
Els diumenges venies de la mar,
d'un fresc avantguardista amb querubins
i sàtirs. Ara ho pens mentre prou de descriure
aquells encontres. Bé saps que nosaltres
no vàrem ser feliços com la gent

respectuosa, que fa punt de creu,
sembla meravellera o es besa de resquill,
escoltant, de pianos d'Estela i Bernareggi,
els preludis de Mendelssohn.
Jo no et feia poemes ni et mostrava colomes
sobre l'apocalipsi de les gàrgoles.
Venies de la mar nocturnament,
quan surten les genetes, quan les nàiades
enyoren perdularis a quadres que no pinten
els pintors del meu poble. Cap silenci
i mimoses a les teves monyeques,
la glopada d'un déu, el crit de l'òliba.
Encara et veig d'esquena entre les canyes.
Tenia gust de sal
aquell saber-nos nit, rebels, indecorosos.
M'embriagava de saliva i rímmel
sobre el teu cos de dunes. No va ser bioquímica.
Just la bellesa torna predomini de lluny.

6 REGRÉS A BAIXAMAR DE MAÓ

Baixes al moll. Cap veta de colors, cap caps de
música no t'assabenta dels riscos. La tramuntana
deixa el sol fet pellerings. On deu tornar de
móres i desenganyadissa aquella noia? Hi va
haver un temps que li compraves confeti. A
vegades la pluja cau sobre el rectangle on ella
s'esllaguia i són grocs els seus besos des de l'an-
tifaç dels mots. Mentre l'evoques esdevé un crit

d'alumini dins la densitat i els dits muscs del desembre. Mort de fred, mires sortir els llaüts. Com tallen, a flor d'aigua, els teus universos de morfina i solsticis. No hauràs viscut més que escaramusses de paper, llunaris i amors que dilacera l'auguri amb veu de saxo. T'alces les gires quan la fosca esgratinya els baterells. Camines cap a un guix. Ni una ànima et pagarà un ginet al Rocamar.

7 NIT D'HIVERN A MAÓ

Pels carrers freds, algunes siluetes.
Ningú ja no interpreta melodies
d'amor, que ara són pura solitud
i tramuntanes, amb les nits de Sésamo.
L'oblit, com un calàpet negre, toca
als vidres de la cambra on t'habitues
a la severitat i a una bombeta
miserable de vint: l'escepticisme.
Llavors la lluna dèspota et recorda
l'acer d'una navalla de gitanò.

8 DEESSA

Homenatge a Cesare Pavese.

Queia el cel de Menorca sobre els escarlates i
les veus del night club. Quan s'allunyen l'acull

de l'entretemps i les estones que el capvespre
trepitja, tot és encara un eco de gardènies. Ara
et record amb el jersei blau d'indi sota els som-
nis esfèrics, lacis de les bombetes; record els
mariners del moll, els gestos, els dits llargs del
saxofonista ianqui i el solo que va interpretar
per tu, bell i patètic. De sobte esdevingueres la
deessa. Sempre havia cercat els ulls mateixos, la
mateixa instantània en camafeus, en els blancs
hiperlírics de l'op art i dels Modiglianis; per les
creus de camí i els aeròdroms de països famo-
sos: *come i falò la sera*, la mar i les teves cuixes.

9 SOLEDAT

Estimaves el Che. Ells eren molts, i els beneficis
el seu sòl històric. Cada vespre, sota la lluna
amb cicatriu dels teus versos, esdevenies l'ésser
humà que es reconeix en el dolor. Creaves
temps amb l'harmònica i, abans d'apagar el
llum, desidiosament, feies córrer vetes d'orina
pel lavabo: uns altres credos, unes altres ofre-
nes, uns altres distintius; però la mateixa mes-
quina de les armes, com a qualsevol lluita.
Estimaves el Che, el cos d'orquídiades de Natalie
Wood. Sempre estaràs tot sol.

10 BOB DYLAN NO TOCARÀ L'HARMÒNICA

Al capdavall haureu bastit la casa
d'algú que tem i no d'algú que cerca.
Dels vostres dies bons, queda la incúria
dels déus i la feblesa que teniu
pel prestigi. Cap generació
no s'havia lliurat amb més impuls
a la utopia. Empesa pel pop music
i l'hàbit de les drogues, execrada
pels poders establerts. Les grans metròpolis
que vàreu sublimar són ara liles
i sol a cementiris, on romanen
els somnis dels millors. Mai més Bob Dylan
no tocarà l'harmònica al Village
per un dòlar. Darrere els universos
sagrats, hi ha sempre la ira d'un arcàngel.

11 PLANY DE GERÓNIMO MENTRE ES DEIXA FOTOGRAFIAR PELS TURISTES A OKLAHOMA

Ens ho heu pres tot: la dignitat, els mestres,
els camps d'herba, i el dret a conservar
les dones. Ara, des d'on surt el sol
i corren amplex rius, no tenc memòria
més que pels dies en què decoràvem
amb vistosos colors els nostres poltres

com a senyal de guerra. Vet ací
els privilegis d'un vell chiricahua:
aquest exili sempitern i el ceptre
d'una tribu lliurada a l'extermini.
Mai més ningú no tornarà sotmetre
l'urc del bisó sobre la desolada
geografia d'Arizona. Prec
perquè el Gran Esperit em concedesqui
encara, no abundància de boscos,
sinó una mort benigna com els cels
i els alts recobres de la Sierra Madre.

12 ESTIU

Plou estany. La ràtzia del sol cap a un inútil periple.
Cada estiu l'aigua es deixa envair de cetacis. Perquè
els nostres laments tenen la força del confeti l'aigua
torna al misteri, cada estiu, a reialmes d'unglots i
pètals negres. Perquè hi ha el vent de proa, la lulea
i l'escorç dels vostres somnis, no hi cerqueu res de
ver. L'home és bèstia de símbols. Un bisturí fa el
blau, que és el color de l'ànima, fa les dents de l'o-
fidi, la claror d'ònix, l'improbable recer on els actes
perduren. Un bisturí fa l'ésser, les possibilitats, els
dies: set i sorra.

13 GOR'KIJ PENSA EN RÚSSIA DES DE SORRENTO

El sol s'abreuja i m'omple els ulls de sorra.
Són falsos aquests cels on predominen
oronelles esbojarrades, fúcsies,
i els guspirejos de l'illa de Capri.
Els meus són, tanmateix, a moltes verstes.
He anat darrere un somni per romandre
a mercè del menyspreu i de l'exili;
dels desvaris d'un poble en què tirans,
clergues, senyors van ser primer mugics.
Prest a les isbes encendran els vells
llums de color vermell. Mai no he enyorat
cap dona com la seva silueta
i el deix ubèrrim de la llengua russa.

14 ILLA

Rosa, per dibuixar-te una illa a penes,
amb mots i heliotropis, trenc els cèrcols de l'urc.
Des d'ara em torn l'epígon d'algú que escolta ploure
entre les teves cuixes. Perquè els déus són despresos
com el rostre de l'aigüa o talment les textures
i el tram color albergínia des d'on el dia neix et puc
/escriure
aquest poema. A fora hi ha els ritmes del silenci, els
/rondallaires

més adustos, més bíblics, i un atzar poderós
com l'escomesa o els dits de ferro de la soledat; hi ha
/músics

melancòlica a pòsters que lacera la lluna,
el caos que l'hivern entronitza: mans mortes
dels insectes, el cuio i les mimoses nevades dels
/darrers

combats per la certesa, cementiris
i encantadors de serps a l'hora carmesina en què
/tornàvem

a casa quan s'obrien els mercats de les flors.
Però nosaltres, Rosa, ja som lluny, mar endins,
i tot té el sentit èpic de dos cossos ingràvids
-àngel, vi blanc, saliva- desesperadament
volent-se sobre els punts cardinals de l'adreç
de llit, camí de l'alba: la bellesa i l'efimer.

15 DES DEL SANTUARI DE CONSOLACIÓ

Entr a la clastra buida. Jocs de faroles, ecos que
anuncien la posta. Ara tot esdevé molt menys cuta-
ni. Cerc amb ells ulls l'incendi, l'argot de la planura.
Formacions dunars i els poderosos territoris d'un
núvol són la terra i el cel d'indrets on hem estat
feliços. Pens la teva cintura d'herba sana, la llunya-
nia, on regna un arxipèlag. Ens farem vells i pàmfil
i maldrestes, amor meu.

Homenatge a Marià Villangómez.

L'illa és així. Comença als roquissars
 recòndits on la llum la crea. Cobra
 llavors la pregonesa d'una dalla.
 Temps de codonys. El corn
 que anuncia galernes esdevé incontenible
 i cilici. L'octubre destrueix
 massa delers i encercla el cor de l'home.
 Però els mots que hem d'escriure, en sucumbir
 la broma i l'escomesa de les fulles
 malfaents, són avals tan poderosos
 com designis d'arcàngel
 o el posat violeta de les noies.
 Perquè, abans de nosaltres,
 l'esponera i el vent van treure flor.
 Ens incita aquest somni, que hem pactat amb
 /captaires
 d'extramurs. No tenim més privilegi
 que els espectres que ens lliuren al poder
 de fabulació i a un cel de mōres.

17 BELLESA

Les cartes que t'escriuen els amics; el blanc d'ou
 de la lluna, acampat tantes estones rera
 la cortineta amb àngels de la biblioteca;
 els balustres on vénen a aparellar-se, en ebris
 encontres, els coloms; les figueres de moro
 ardents, des d'on udolen els tons laics i escarlates
 de la llum del crepuscle: la bellesa transcorre
 amb tu cap a les calmes de l'ésser, cap al sol
 casual que han de veure passar les ploracossos,
 com un roig camafeu, sobre el teu epitafi.

18 VIGÍLIA A CAUBET

El sofriment, a l'alba, es desdibuixa
 com els llums dels carrers de la ciutat
 esparsa, que sublim des de la clínica.
 Potser la mort no és més que l'estructura
 en blanc i negre del darrer poema
 que no varem saber concloure; o el preu
 del ram de flors que l'estimada espera
 en va com a present d'aniversari.

19 AVI JAUME

La tarda el va deixant sense els darrers
perfils: al·legories bellament irreals
d'un privilegi pòstum.

Cada any li duc l'ofrena quan els àngels
dels mausoleus no són de pedra, sinó l'urc
d'un déu entre el paisatge morat, que el sol
/bandeja.

Sobre la llosa amb líquens, les roses d'hivernacle
esdevenen un símbol sarcàstic de la fúria
dels elements en aigües difícils, on regnaven
la nit i els grans taurons.

Ja no enyora les rades argelines
ni canta des del pont del seu vaixell
a la vela, ni l'espera el destí.

Mai no el coneixeré. Fins que, en alguna
eternitat, es trobin de front les nostres màscares.

20 PLUJA DE NOVEMBRE

Ara t'espera la severitat.

Aquells carrers ja sense meravella
de quan, de noi, sorties del cinema
del poble t'han romàs a la mirada
com un silenci lila, des de sempre.
Són el teu heretatge i l'horitzó

que esquives endebades mentre un vent
safra t'entela els ulls com a preludi
de la darrera cita. Mires caure
la pluja de novembre sobre els homes
que passen taciturns, i la inclemència
s'allotja entre els seus noms i els teus dimonis.

21 PLAY BACK

El cel sembla un pedaç de lona blanca.
No haurem sabut ser lliures. Freturosos,
hem obeït a impulsos que ens dictaven
oracles atziacs com aquests àmbits
de crisantems i boira. Com enyor
cafès cosmopolites de països
imaginaris, des d'on no he de veure
jamai la lluna de gener dels versos
innovadors que no hauré escrit. O, tènue,
la pluja contra un malva de bells dies
ficticis, dones que no he conegut.

22 DOMINIS

És com un vent la lògica de l'esdevenidor.
Porta l'empremta certa de les roses llunyanes
i dels sols que suscita tota irrealitat.
Però té les arestes i l'aire dels navilis
que alguns contrabandistes manen pintar de gris

per tal de preservar millor de les patrulles
els seus itineraris envers els mercats negres
i la por de la mort. Quina escenografia,
la d'aquests horitzons ambigus on els meus
dominis són les hores de llum d'una conversa
lúcida, les gavines que volen a l'hivern
sobre tombes de vells amics o bé els recursos
seculars del menyspreu i de l'heterodòxia.
El capvespre, que mir transcórrer com un àngel
cansat, no m'ha de dur res més dels tornaveus.

23 ÀVIA MARIA

Guaitaves per l'estrella mostrejada
de la cuina amb el gest inesperat d'aquell
asceta que intueix el sol d'un àngel.
Tàpies no cabia a dins la calç
dels murs i ara el record
present, en una orgia de matisos.
Eren visites curtes: els diumenges
dels nois bruns de postguerra
duraven com les ombres dels ocells
sobre els terrats d'aquí sense geranis.
Ja no pas com abans pel carrer de la Lluna,
on deus romandre com la simetria
eterna d'una àvia que no fores,
com un poc d'eco, entre els mateixos Tàpies
caducs, imaginaris, lúdics dels meus deliris
i l'atzar de les roses.

24 EL DIA QUE BANDIRAN LA MÒMIA DE LENIN DE LA PLAÇA ROJA

Els símbols, com els déus tribals, vénen del caos
i són vel·leïtosos. S'ha fet tard per entendre'ls.
El migdia transcorre cap als òxids perpetus
on comencen els límits justos d'una ciutat
molt menys majestuosa: la del menyspreu.

/Se'n porta,
amb l'esperit dels núvols, que coronen les
/cúpules

daurades i les ombres del Kremlin, la memòria
dels fets, fulles marcides, on el temps senyoreja.
Encara que ell ja no li paga servitud.
Bandiran el seu cos deleble. Però en l'home
hi ha un desfici de roses i d'ecos que perdura
com la tresquera certa del vent, com les balades
dels vells remers del Volga, com l'estètica kitsch,
el lumpen, el dilema de les grans utopies.
Com perduren els blaus mateixos de l'estiu
de l'any mil nou-cents quinze, quan, regant els
/bellveures,

a Sörenberg, devora de l'esposa malalta,
Lenin va pressentir que tots els somnis eren
les notes del piano i els ulls d'Inès Armand.

25 BANDERA BLANCA

Senyor, que el vostre arcàngel
no arribi abans dels vents
fecunds, que no sé dir
des d'aquesta tel·lúrica
fosca; i deixau-me veure
com el safrà floreix
també pels que sabem
que és llarg l'hivern i un lila
no ens absol. Glaç i eclipsis,
Senyor: "Bandera blanca."

26 SOL A CASA

No hi ha ningú. La primavera dóna
pas a l'enyor des del seu cor d'insectes.
Com una simetria de les fulles
gronxades pel ponent cau el destí.
Haurem escrit, a força de no ser
feliços, versions voluptuoses
d'aquesta identitat que en deim els dies.
L'extracte és una rara lucidesa.
Perquè el voler, l'orgull, les pedres fòssils
i qualsevol amor no fan la ruta
del caos. Quan tot anunciï el vespre,
com un nard, com el nostre atreviment
més bíblic, veurem el sol en la dalla.

De CARTES A LADY HAMILTON (1990)

27 TARDOR

La tarda ha sucumbit a la carícia
dansaïre de la pluja, excepte un suro,
no hi ha res al mirall i, tanmateix,
t'esveres en copsar-hi lentes màscares
i l'escomesa de les fulles mortes.
Malgrat el risc, daries el que et resta
-la solitud només i el càntic broix-
pel que, superb, gosares baratar
per un pomell de roses d'hivernacle.
Nosaltres som els minsos, entrellusc,
no l'intangible ni els colors sotmesos
a un incessant colp d'ocells difícils.

28 ADAGIO

T'asseus i escoltes música, en silenci
lacrati, quan l'illa et sobta, amb embranzides
d'escuma i talaiots, com un espasme.
Funambulesc, demanes una treva,
mentre els violoncels i els contrabaixos
t'ofrenen a la mort en un insomni
de notes cavernoses. Sense cloure
un pacte amb la bellesa, s'esvaneixen
delers perquè la nit travessa estadis
que no vulnerarà cap tornaveu.

De CAP DE CANTÓ (inèdit)

29 POBRE I CANSAT, VIVALDI PRESENT LA SEVA MORT A VIENA

Passa lent el Danubi cap als trams del desesme
Només em queda el vent de cara i els records
Pels meus pecats d'orgull no tornaré a Venècia
La vellesa és tan trista com les veus dels castrati
Just m'esperen borratxos pels carrers sense góndoles
Els colors del crepuscle són adéus i calèndules
Són el carmí dels llavis pintats d'Anna Giraud
M'esborrona la idea de no tornar-la a veure
Surten corbs dels grogosos fulls del meu breviar
La pluja canta l'ària de la destrucció
He fet tard a les cites amb aquesta ciutat
A vegades tenc pena quan toc el violí
Els dits blancs de la mort giren la partitura.

30 L'HIVERN I LA BELLESA

Després d'agenollar-me devotament com feia
Fra Angelico, abans de pintar el cel serè
de l'antiga Florència, no he trobat la bellesa.
Ni l'he trobada en l'ordre noble dels temples grecs
o en les extenses platges de la literatura.
Per sempre inassolible, ha esdevingut distància
a qualche tornaveu; i tenen fred els pètals
rosats dels ametlers quan escric el seu nom.

ES

De EL LATIDO DE LAS PIEDRAS (1996)

1 NACE LA ESCRITURA

Muchos caminos eran corrientes de agua. El hombre escrutaba los equinoccios y los laberintos, dejando a salvo, en lugares sagrados, la memoria de los muertos. Era todo extraño y bello: la violencia de los abismos, las sombras esarlata, el aroma de mejorana del plenilunio, el jadear de dos cuerpos, que ocultaba la selva. Todo era extraño y bello. De su poder anímico sobre el sílex, sobre el secreto de las piedras calcáreas, hizo el hombre herramientas, cavernas, las adiposidades y los ritmos de las venus; hizo de ello costumbre como la de tener dos manos. Después, levantó salas sostenidas por hipóstilos, interpretó augurios, impuso calendarios. El hombre era así, indómito, épico, naíf. Hasta que, un día, quiso someterse a una experiencia brutal: explicar el Ser. Invocó el viento, la claridad súbita, malvarrosa, de un ángel, esbozó su primer garabato.

2 MÍTICA

Ha hecho de las palabras una mítica. Sabe desde ellas de la muerte y todavía espera hálitos de belleza bajo el velo

que cobija el mañana. Quizás el estío, como los bermellones de Emil Nolde, le recuerde sus glorias y su eclipse. Como, desde siempre, le atan a una gente pedante y florentina, afeminada por el lujo y los excesos de una paz indecorosa. A la ciudad donde brinda, con mercaderes corruptos, por fantasías de amor; por el regreso de la prosperidad. Ha hecho de las palabras una mítica. Y, en adelante, ninguna otra nave zarpará de la noche de sus ojos.

3 VIOLINES

Como una lluvia los violines oxidan los niquelados hierros del recuerdo. Vuelve septiembre y es papel de estraça, los dedos de un marinero que buscan la isla de una copa de ron. Nada se parece a nada, y sin embargo, puedes distinguir las /sombras que se nos aproximan por medio de esta música. Le hacías obsequios de ramos de flores, de proclamas clandestinas, conocíais cabarets con trompetistas negros e intuías al fondo de sus ojos cartas de amor que nunca le llegaste a escribir. Nada se parece a nada y, pasado el augurio, te percatas

de un viento norte que levanta las tejas
altivas, malvas de la eternidad.

4 COBIJO

Por el cielo manchado, salitre. Cual jinete que huye, ni una jungla ni un interludio de islas que te amparen. Sordidez. Porque es tiempo de lampugas estás triste, porque no quieres morir cuando los sueños no se te prolongan siquiera la tregua de un lirio en los eriales. Cuando el azar es un abismo y sacas el agua de las palabras de un crucificado. Ya sólo escribirás rugosidades de escarmiento en los libros y si acaso el orgullo de la puesta de sol. Mira la taciturna sombra del vencejo. Sin camarillo, sin oasis de almizcle, cualquier tarde serás de quién más pague. Cual si persiguieras cenizas, piensas estímulos, metrópolis. El único cobijo que conoces, es el de su cuerpo tibio. Como al jinete que huye, es el fuego que te delata a media noche.

5 PREDOMINIO

Homenaje a Vicent Andrés Estellés.

Llevabas una blusa tirando a color rosa.
Los domingos venías de la mar,

arrancada de un fresco vanguardista con querubes y sátiros. Lo recuerdo cuando intento describir nuestros encuentros. Tú bien sabes que no fuimos felices cual gente respetuosa que hace punto de cruz, siembra maravillas o se besa de refilón, al escuchar, de pianos de Estela y Bernareggi, los preludios de Mendelssohn. No te hice poemas ni te mostré palomas sobre el apocalipsis de las gárgolas. Venías de la mar nocturnamente, cuando asoman las ginetas, y las náyades añoran perdularios en cuadros que no pintan los pintores de mi pueblo. Ningún silencio y mimosas en tus muñecas, el trago de un dios, el grito de la lechuza. Aún te veo de espaldas en los cañaverales. Tenía gusto a sal aquel sabernos noche, rebeldes, indecorosos. Me embriagaba de rimel y saliva sobre tu cuerpo de dunas. Y no fue bioquímica. Sólo la belleza se vuelve predominio desde lejos.

6 REGRESO A BAJAMAR DE MAHÓN

Bajas al puerto. Ni una sola cinta de colores, ni una caja de música te advierte del peligro. La tramontana deja el sol hecho girones. ¿Dónde debe ir volviéndose como las moras y desengañadiza, la muchacha aquella? Hubo un tiempo

en que le comprabas confetti. La lluvia a veces cae sobre el rectángulo en que languidecía y son amarillos sus besos desde el antifaz de las palabras. Cuando la evocas se convierte en grito de aluminio en el interior de la densidad y los dedos de color amusco del diciembre. Muerto de frío, estás viendo salir las barcas de pesca. Como te cortan, a flor de agua, tus universos de morfina y de solsticio. Habrás vivido sólo escaramuzas de papel, lunarios y amores que destrozan con voz de saxo los augurios. Te levantas las vueltas cuando lo oscuro araña los lugares donde bate el sol. Caminas hacia un yeso. Nadie te pagará un gin en Rocamar.

7 NOCHE DE INVIERNO EN MAHÓN

Por las calles frías, algunas siluetas.
Ya nadie interpreta melodías
de amor, que ahora son pura soledad
y tramontanas, con las noches de Sésamo.
El olvido, igual que un sapo negro, golpea
los cristales de la cámara en la que te acostumbras
a la severidad y a una bombilla
miserable de veinte: el escepticismo.
Y luego la despótica luna te recuerda
el acero de la faca de un gitano.

8 DIOSA

Homenaje a Cesare Pavese.

El cielo de Menorca cayendo sobre los escarlata y las voces del nigh club. Cuando se alejan la buena acogida primaveral y los instantes que el atardecer pisotea, es todo todavía un eco de gardenias. Ahora te recuerdo con el jersey color indogotina bajo los sueños esféricos, lacios de las bombillas; recuerdo los marineros del muelle, los gestos, los dedos largos del saxofonista yanqui y el solo que interpretó para ti, bello y patético. De pronto, te convertiste en diosa. Siempre había buscado los mismos ojos, la misma instantánea en camafeos, en los blancos hiperlíricos del op art y de los Modigliani; en las cruces de los caminos y los aeropuertos de países famosos: *come i falò la sera, tus muslos y el mar.*

9 SOLEDAD

Admirabas al Che. Ellos eran muchos, y los beneficios su suelo histórico. Cada noche, bajo la luna cicatrizada de tus versos, te convertías en el ser humano que se reconoce en el dolor. Fuiste creador de tiempo con tu armónica y,

antes de extinguir la luz, desidiosamente, dejabas caer gotas de orina en el lavabo: otras creencias, otras ofrendas, otros distintivos; pero la misma mezquindad de las armas, como en todas las luchas. Te gustaba el Che, el cuerpo de orquídeas de Natalie Wood. Sigues estando solo.

10 BOB DYLAN NO TOCARÁ LA ARMÓNICA

Al fin y al cabo habréis edificado la casa
de alguien que se espanta más que indaga.
De vuestros días gloriosos sólo queda
la incuria de los dioses y la debilidad que sentís
por el prestigio. Ninguna generación
se había entregado con tanto impulso
a la utopía. Impulsada por el pop music
y el hábito de las drogas, execrada
por los poderes establecidos. Las grandes
/metrópolis

que sublimasteis son ahora lilas
y el sol de cementerios en que moran
los sueños de los mejores. Ya nunca más Bob
/Dylan

tocará la armónica en el Village
por un dólar. A espaldas de los universos
sagrados, se halla siempre la ira de un arcángel

11 PLAÑIMIENTO DE GERÓNIMO MIENTRAS SE DEJA FOTOGRAFIAR POR LOS TURISTAS EN OKLAHOMA

Nos lo han quitado todo: la dignidad, los maestros,
los verdes campos y el derecho a conservar
nuestras mujeres. Ahora, desde donde sale el sol
y bajan anchos ríos, sólo tengo memoria
de los días en que decorábamos
de vistosos colores nuestros potros
como señal de guerra. He aquí
los privilegios de un viejo chiricahua:
este exilio sempiterno y el cetro
de una tribu condenada al exterminio.
Ya nunca nadie someterá de nuevo
la altivez del bison sobre la desolada
geografía de Arizona. Rezo
para que el Gran Espíritu me otorgue
todavía, no abundancia de bosques,
sino una muerte benigna como los cielos
y los altos abrigos de la Sierra Madre.

12 ESTÍO

Llueve estaño. La razzia del sol de cara a un inútil
periplo. Cada verano el agua se aviene a recibir cetáceos.
Porque nuestros lamentos tienen la fuerza del confetti,
el agua vuelve al misterio, cada verano, a

reinos de pezuñas y pétalos negros. Porque hay viento de proa, el griterío y el escorzo de nuestros sueños, no busquéis en ello la verdad. El hombre es animal de símbolos. Un bisturí crea el azul, que es el color del alma, hace los dientes del ofidio, la claridad del ónix, el cobijo improbable en que los actos perduran. Un bisturí hace el ser, las posibilidades, los días: sed y arena.

13 GORKI. PIENSA EN RUSIA DESDE SORRENTO

El sol disminuido me llena los ojos de arena.
Son falsos estos cielos en que predominan
golondrinas enloquecidas, fucsias,
y el chisporroteo de la isla de Capri.
Los míos están, así y todo, a muchas verstras.
He ido tras un sueño para a la fin quedarme
a merced del menosprecio y el exilio;
del desvarío de un pueblo en que tiranos,
clérigos, señores, fueron antes mugics.
A no tardar las isbas encenderán las viejas
luces de color rojo. Nunca he añorado tanto
a ninguna mujer como a su silueta
y el deje ubérrimo de la lengua rusa.

14 ISLA

Rosa, para dibujarte una isla apenas,
con palabras y heliotropos, quiebro los aros del orgullo.
Desde ahora me convierto en epígono de alguien que
/escucha llover
entre tus muslos. Porque los dioses son generosos
como el rostro del agua o igual que las texturas
y el espacio color berenjena desde dónde nace el día
/puedo escribirte
este poema. A la parte de afuera están los ritmos del
/silencio, los fabuladores
más adustos, más bíblicos, y un azar poderoso
como la embestida y los dedos de hierro de la
/soledad; hay músicos
melancólicos en carteles que lacera la luna,
el caos que entroniza el invierno: manos muertas
de los insectos, el cuero y las mimosas nevadas de los
/últimos
combates por la verdad, cementerios
y encantadores de serpientes a la hora carmesí en que
/regresábamos
a casa cuando se abrían los mercados de las flores.
Pero nosotros, Rosa, ya andamos lejos, mar adentro,
y todo tiene el sentido épico de dos cuerpos
/ingrávidos
- vino blanco, ángel, saliva- desesperadamente
amándose sobre los puntos cardinales del juego
de cama, camino de la aurora: la belleza y lo efímero.

15 DESDE EL SANTUARIO DE CONSOLACIÓN

Entro al patio vacío. Juegos de farolas, ecos que anuncian el ocaso. Ya todo se vuelve menos cutáneo. Busco con la mirada el incendio, el argot de la planicie. Formaciones de dunas y los poderosos territorios de una nube son la tierra y el cielo de lugares en que fuimos felices. Pienso en tu cintura de hierbabuena, en la lejanía, donde reina un archipiélago. Nos haremos viejos y pánfilos y desmañados, amor mío.

16 OTOÑO

Homenaje a Marià Villangómez.

Así es la isla. Empieza en los roquedales recónditos donde la luz la crea. Cobra luego la profundidad de la guadaña. Es tiempo de membrillos. El cuerno que anuncia las galernas se vuelve incontenible y cilicio. El octubre destroza demasiados anhelos y aprisiona el corazón del hombre. No obstante las palabras que escribiremos, al sucumbir la bruma y la acometida de las hojas malhechoras, son avales tan poderosos como designios de arcángel o la apostura violeta de las mozas.

Porque, antes que nosotros, la lozanía y el viento florecieron.

Nos incita este sueño, pactado con mendigos de extramuros. No tenemos más privilegios que los espectros que nos entregan al poder de fabulación y a un cielo color fruto de las zarzas.

De BANDERA BLANCA (1994)

17 BELLEZA

Las cartas que te escriben los amigos; la clara de huevo de la luna, acampada tantas veces detrás de la cortinilla con ángeles de la biblioteca; los balustres donde vienen a aparejarse, en ebrios encuentros, las palomas; las chumberas ardientes, desde donde ululan los tonos laicos, /escarlata, de la luz del crepúsculo: la belleza transcurre contigo hacia las calmas del ser, hacia el sol casual, que han de ver pasar las planíderas, como un rojo camafeo, sobre tu epitafio.

18 VIGILIA EN CAUBET

El sufrimiento, al alba, se desdibuja como las luces de las calles de la ciudad

aparte, que sublimo desde la clínica.
Quizás la muerte sea sólo la estructura
en blanco y negro del último poema
que no supimos concluir; o el precio
del ramo de flores que la amada espera
en vano como presente de aniversario.

19 ABUELO JAIME

La tarde le va dejando sin los últimos
perfiles: alegorías bellamente irreales
de un privilegio póstumo.
Cada año le llevo una ofrenda cuando los ángeles
de los mausoleos ya no son piedra, sino el orgullo
de un dios en el paisaje morado, que el sol
/destierra.

Sobre la losa con líquenes, las rosas de
/invernadero
se convierten en símbolo sarcástico de la furia
de los elementos en aguas difíciles, donde
/reinaron

sólo la noche y los grandes tiburones.
Ya no echa de menos las radas argelinas
ni canta sobre el puente
de su velero, ni le espera el destino.
Nunca le conoceré. Hasta que, en alguna eternidad,
se encuentren frente a frente nuestras máscaras.

20 LLUVIA DE NOVIEMBRE

Ahora te espera la severidad.
Aquellas calles ya sin maravilla
de cuando, de niño, salías del cine
del pueblo persisten en tu mirada
como un silencio lila, desde siempre.
Son toda tu heredad y el horizonte
que evitas vanamente mientras un viento
azafranado te enturbia los ojos como un preludio
de la última cita. Ves caer
la lluvia de noviembre sobre los hombres
que pasan taciturnos, y la inclemencia
se aloja entre sus nombres y tus demonios.

21 PLAY BACK

El cielo es como un trapo blanco de lona.
No habremos sabido ser libres. Menesterosos,
hemos obedecido los impulsos que nos dictaban
oráculos aciagos como estos ámbitos
de crisantemos y niebla. Como añoro
café cosmopolitas de países
imaginarios, desde donde no he de ver
jamás la luna de enero de los versos
innovadores que no habré escrito. O, tenue,
la lluvia contra un malva de hermosos días
ficticios, mujeres que no conocí.

22 DOMINIOS

La lógica del futuro es como un viento.
Trae la impronta cierta de las rosas lejanas
y de los soles que suscita toda irrealidad.
Pero tiene las aristas y el aire de los navíos
que algunos contrabandistas hacen pintar de gris
con el fin de proteger mejor de las patrullas
sus itinerarios hacia los mercados negros
y el miedo a la muerte. Que escenografía,
la de estos horizontes ambiguos en que mis

/dominios

se concretan en las horas de luz de una charla
lúcida, en las gaviotas que vuelan en invierno
sobre tumbas de viejos amigos o quizás en los
seculares del menosprecio y de la heterodoxia.
La tarde, esta que miro transcurrir como un

/ángel

cansado, no me ha de traer nada más de ningún
/tornavoz.

23 ABUELA MARÍA

Te asomabas por la estrella estampada
de la cocina con el gesto inesperado del asceta
aquel que intuye el sol de un ángel.
Tapiés no cabía dentro de la cal
de los muros y ahora le recuerdo

presente, en una orgía de matices.
Eran visitas cortas: los domingos
de los muchachos morenos de posguerra
duraban cual la sombra de los pájaros
sobre los terrados de aquí sin un geranio.
Ya no paso como antes por la calle de la Luna,
donde debes seguir como la simetría
eterna de una abuela que no fuiste,
como un algo de eco, entre los mismos Tapiés
caducos, imaginarios, lúdicos de mis delirios
y el azar de las rosas.

24 EL DÍA EN QUE DESTERRARÁN LA MOMIA DE LENIN DE LA PLAZA ROJA

Como los dioses tribales, los símbolos
y son veleidosos. Ya es tarde para entenderlos.
El mediodía transcurre hacia los óxidos perpetuos
donde empiezan los límites justos de una ciudad
mucho menos presuntuosa: el menosprecio.

/Anula,

juntamente con el espíritu de las nubes que
/coronan las cúpulas
doradas y las sombras del Kremlin, la memoria
de los hechos, hojas marchitas, donde el
/tiempo señorea.

Por más que él ya no le paga servidumbre.
Desterrarán su cuerpo deleznable. Pero en el hombre

hay un desasosiego de rosas y de ecos que perdura
como los seguros derroteros del viento, como

/las baladas
de los viejos remeros del Volga, como la

/estética kitsch,
el lumpen, el dilema de las grandes utopías.

Como perduran los mismos azules del verano
de mil novecientos quince, cuando, regando las

/escoparias,
en Sörenberg, a la vera de la esposa enferma,

Lenin presintió que todos los sueños eran
las notas del piano y los ojos de Inés Armand.

25 BANDERA BLANCA

Señor, que vuestro arcángel,
no arribe antes que los vientos
fecundos que no sé nombrar
desde esta telúrica
oscuridad; y dejadme ver
como el azafrán también florece
para quienes sabemos
que es largo el invierno
y que ningún lila
no nos absolverá. Hielo y eclipse,
Señor: "Bandera blanca"

26 SOLO EN CASA

No hay nadie. La primavera da paso
a la melancolía desde su corazón de insectos.

El destino cae como una simetría
de hojas sacudidas por el poniente.

A fuerza de no ser felices,
habremos escrito voluptuosas versiones

de esta identidad que llamamos los días.
El extracto es una extraña lucidez.

Porque el querer, el orgullo, las piedras fósiles
y un amor cualquiera no hacen la ruta del caos.

Cuando ya todo anuncie la noche,
como un nardo, o como nuestra osadía
más bíblica, descubriremos el sol en la guadaña.

De CARTAS A LADY HAMILTON (1990)

27 OTOÑO

La tarde ha sucumbido a la caricia
danzante de la lluvia, excepto un corcho,
no hay nada en el espejo y, de todas formas,
te aterras al descubrir en él lentas máscaras
y la embestida de las hojas muertas.
Y pese al riesgo, darías lo que te queda
- sólo la soledad y el cántico a secas-
por lo que, soberbio, osaste cambiar
por un ramo de rosas de invernadero.

Nosotros somos los endeble, al oscurecer,
no lo intangible ni los colores sometidos
a un incesante golpear de pájaros difíciles.

28 ADAGIO

Te sientas a escuchar música, en silencio
lacrado, cuando la isla te embiste con impulsos
de espuma y talayotes, como un espasmo.
Funambulesco, pides una tregua,
mientras los violoncelos y los contrabajos
te ofrendan a la muerte en un ensueño
de notas cavernosas. Sin concluir un pacto
con la belleza, se desvanecen anhelos
porque la noche atraviesa estadios
que no vulnerará ningún eco.

De ESQUINA (inédito)

29 POBRE Y CANSADO, VIVALDI PRESIENTE SU MUERTE EN VIENA

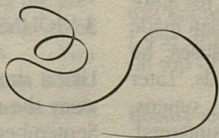
Pasa lento el Danubio hacia los tramos del desaliento
Sólo me queda el viento de cara y los recuerdos
Por mis pecados de orgullo no volveré a Venecia
La vejez es tan triste como las voces de los eunucos

Únicamente me esperan borrachos por las calles sin
/góndolas

Los colores del crepúsculo son adioses y caléndulas
Son el carmín de los labios de Anna Giraud
Me horroriza la idea de no volverla a ver
Salen cuervos de las amarillentas hojas de mi breviario
La lluvia canta el aria de la destrucción
He llegado tarde a la cita con esta ciudad
A veces siento pena cuando toco el violín
Los blancos dedos de la muerte vuelven las hojas de
/la partitura.

30 EL INVIERNO Y LA BELLEZA

Después de arrodillarme devotamente cual
/hacia
Fray Angélico, antes de pintar los serenos cielos
de la antigua Florencia, no he podido encontrar
/la belleza.
Ni la he encontrado en el orden noble de los
/templos griegos
ni en las extensas playas de la literatura.
Para siempre inalcanzable, se ha hecho distante
en algún tornavoz; y tienen frío los pétalos
rosados de los almendros cuando escribo su
/nombre.

from EL BATEC DE LES PEDRES
(The heartbeat of stones), 1996.

1 THE BIRTH OF WRITING

Many paths are waterways. Man examined equinoxes, labyrinths, and in holy places he stored the memory of the dead. It was all strange and beautiful:

the violence of the abyss, the scarlet shadows, the wild marjoram scent of full moon, the panting of two bodies, concealed by the jungle. It was all strange and beautiful. Out of his spiritual power over flint, over limestone, man made tools, and the fleshy rhythms of Venuses; he made a habit of it, like having two hands. Later on, he raised hypostyles, interpreted omens, established calendars. Thus was man, untamed, epic, naive. And one day he subjected himself to a harsh experience: to explain being. He invoked the wind, an angel's sudden flush of light, and then made his first scrawl.

2 MYTHS

Out of words, he made a myth.
Through them he knew death and still awaited
the breath of beauty behind the veil
that shelters tomorrow. Perhaps the summer,

like Emil Nolde's reds, reminded him
of his power of glory and total eclipse.
As always, he is bound to his people,
pedantic Florentine people, turned effeminate
by luxury and the extravagance of indecorous
peace. In the city, where he toasts
with cheating merchants to the ills
of love the return of prosperity.
Out of words, he made a myth.
And from now on, no other vessel
will sail from the dusk in his eyes.

3 VIOLINS

Like a shower of rain violins rust
away the nickel-plated metal of memory.
September returns and is brown paper,
a sailor's fingers searching for the island
of glass of rum. Nothing resembles
anything, but you can make out the shadows
that come close with the music.
You gave her bouquets of flowers, secret
pledges, you knew dance halls
with black trumpet players and you could
guess unwritten love letters in her eyes.
Nothing resembles anything at all
and when the omen passes you become
aware of the north wind lifting off
the haughty mauve rooftiles of eternity.

4 SHELTER

In the spotted sky, saltpeter. Like a fleeing rider, no jungle, no middle islands to warm you. Squalor. Because it's mackerel season you're sad, since you don't want to die when dreams don't last as long as the truce of a lily in untilled land. When chance is a cavern and you bring up the water words of the crucified. Your books will only record the knots of warning and the pride of sundown. Watch the sullen shadows of swifts. With no flageolet, no musk oasis, any afternoon you will be among the greatest donors. As if you were pursuing ashes you think of incentives, metropolises. You know of no other shelter but her warm body. Like a fleeing rider, fire gives you away at midnight.

5 PREDOMINANCE

Homage to Vicent Andrés Estellés.

You were wearing a pinkish blouse.
On Sundays you came from the sea,
from an avantgarde fresco with cherubim
and satyrs. Now I think of it as I try to describe
those meetings. You well know we
weren't happy like respectable people

that do cross-stitch, sow marigolds
or kiss to the side, listening, on Stella and
Bernareggi pianos, to Mendelssohn preludes.
I didn't write poems for you nor did I show you
doves over the revelation gargoyles.
You came from the sea at night,
when genets roam, when naiads
long for wastrels in the paintings done
by the local painters. No silence
or mimosa on your wrists, the gulps
of a god, the cry of an owl.
I can still see you from the back in the reeds.
It tasted like salt
that knowing we were darkness, rebels, improper.
I was drunk on saliva and mascara
on top of your dune body. It wasn't
/biochemistry.
Beauty alone becomes predominance in the
/distance.

6 RETURN TO LOW TIDE IN MAÓ

You go down to the docks. No colored ribbon,
no music box warns you of the danger. The
north wind tears the sun into shreds. Where
must that girl be coming back from after picking
brambleberries and deceit? There was a time
when you bought her confetti. Occasionally the
rain falls on the rectangle where she swooned
and her kisses are yellow from behind the mask

of words. While you remember her she becomes an aluminum cry in the density and rich brown fingers of December. Freezing, you watch the fishing boats sail. How they skim across the water surface of your morphine and solstice universes. You will have only lived paper skirmishes, lunar calendars and loves that destroy omens with their saxo voices. You lift the turnover when darkness claws at the breakers. You walk toward chalk. Not a living soul will treat you to a quick gin at Rocamar's.

7 WINTER NIGHT IN MAÓ

Along cold streets, a few silhouettes.
No one performs love songs any longer.
Now they're pure loneliness and north
winds with their Sesame nights.
Oblivion, the same as a black toad, taps
on the windowpanes in the room where you
grow accustomed to harshness and a pitiful
twenty-watt lightbulb: skepticism.
And later, the despot moon reminds you
of the steel blade of a gypsy's jackknife.

8 GODDESS

Homage to Cesare Pavese.

The Minorcan sky fell over the scarlet tones and voices from the night club. When the early season comfort and the moments nightfall treads on slip away, everything is still an echo of gardenias. Now I remember you in that Indian blue sweater under the round, limp dreams of the lights; I remember the sailors on the docks, the gestures, the long fingers of the Yankee saxo player and the beautiful and pathetic solo he performed for you. You suddenly became a goddess. I had always been looking for those very eyes, the same snapshot in cameos, in the hyperlyrical white in op art and Modigliani; at crossroads and airports in famous countries: come i falì la sera, the sea and your thighs.

9 ALONE

You loved Che. There were many of them, and the profit his historical soil. Every evening, under the scarred moon of your poems, you became the human being that sees himself in human grief. You created time with your harmonica and, before turning the lights off, you lazily let streams of piss roll down the sink:

other creeds, other offerings, other traits; but the same low-down weapons, like any other struggle. You loved Che, Natalie Wood's orchid-like body. You'll always be alone.

10 BOB DYLAN WON'T PLAY THE HARMONICA

In the end you will have the house of someone fearless, not of someone searching. Of your better days, the only things left the neglect of the gods and your weakness for prestige. No generation had ever pushed so much for utopia. Impelled by pop music and the habit of drugs, loathed by the establishment. The big cities you sublimated are now irises and sunlight at cemeteries where the dreams of the best lie. Dylan will never play his harmonica in the Village again for a dollar. Behind sacred universes there is always the wrath of archangels.

11 LAMENT BY GERONIMO AS HE LET TOURISTS IN OKLAHOMA TAKE HIS PICTURE

They've taken everything from us: dignity, teachers, fields of grass, and the right to keep our women.

Now, from where the sun rises and wide rivers flow I can only remember the days when we painted our colts in flashy colors as a signal of warfare. These are the privileges of an old Chiricahua: an everlasting exile and a sceptre to rule over a tribe headed for extermination. Never again will anyone subdue the pride of the bison on the desolate plains of Arizona. I pray that the Great Spirit will still be willing to grant me, not an abundance of wooded land, but a death as benign as the skies or the high, steep slopes of the Sierra Madre.

12 SUMMER

It's raining tin. The sun raids toward a useless journey. Every summer water allows itself to be invaded by cetaceans. Because our laments have the power of confetti, every summer the water returns to mystery, to kingdoms of hooves and black petals. Because there is wind on the prow, an uproar and our dreams are foreshortened, do not search for anything true. Humankind is an animal for symbols. A scalpel makes blue, the color of the soul, it makes ophidian teeth, shining onyx, the improbable shelter where actions survive. A scalpel makes being, possibility, time: thirst and sand.

13 GORKI THINKS OF RUSSIA FROM SORRENTO

The sun shortens and fills my eyes with sand.
False are these skies where maddened swallows,
fuchsia and the sparkling island of Capri prevail.
My people, however, are many versts away.
I went after a dream to end up at the mercy
of scorn, disdain and exile; at the mercy
of a country where tyrants, clergymen
and the ruling class were muzhiks before.
Not long from now in the isbas they will be
lighting the old red lanterns. I have never
longed for any woman as I do for the shadows
they cast and any trace of the Russian language.

14 ISLAND

Rosa, to draw you an island roughly,
with words and heliotropes, I have to break the bands
/of pride.
From this moment, I become the follower of one who
/hears the rain
fall between your legs. Because the gods are
/generous
like the rain's face or perhaps the eggplant purple
texture and grain of the place where days breaks I can
/write
this poem for you. Outside is the rhythm of silence,
/grim

biblical storytellers and luck as powerful
as the assault or metal fingers of solitude; there are
melancholy musicians on posters that lacerate the
/moon,
chaos enthroned by winter: the dead hands
of insects, leather and snowy mimosas from the last
battles for the sake of certainty, cemeteries
and snake charmers at the crimson hour we returned
home as the flower markets opened.
But we, Rosa, are already far away, at sea,
and everything has the epic sense of two weightless
/bodies
-angels, white wine, saliva- desperately
loving each other on the four cardinal points
of the bedspread, on the way to dawn: beauty and
/the shortlived.

15 FROM CONSOLATION SANCTUARY

I enter the empty cloister. The display of lights is the
echo before sundown. Now everything becomes
less skin-deep. My eyes search for the fire, the slang
of the plain below. Dunes and the powerful territory
of clouds are the heaven and earth of the places
where we have been happy. I think of your
mint waist, the distance, where an archipelago
reigns. We will grow old and sentimental and
clumsy, my love.

Homage to Marià Villangómez.

That's the way the island is. It starts on the hidden
 crags where the light forms it. Then
 it takes on the depth of a scythe.
 The season for quince. The horn
 that warns against the northwester has become
 an unbearable outburst. October destroys
 too many desires and confines the heart of man.
 Nevertheless, the words we must write, in yielding
 to jest and the assault of evildoing leaves, are
 endorsements as powerful
 as the designs of archangels
 or the violet stance of girls.
 Because, before us,
 luxuriance and wind bloomed.
 We are incited by the dream we agreed upon
 with beggars from beyond the city walls.
 We have no more privileges than the ghosts
 given over to our power for
 fiction and a brambleberry sky.

**from BANDERA BLANCA
 (White banner), 1994.**

17 BEAUTY

The letters friends write to you; the egg-white
 moon camping out so many times behind
 the lace curtain with angels on it in the library;
 the balustrade where enebriated doves come to
 /mate;
 ardent prickly pears where lay and scarlet tones
 of evening light howl: beauty happens to you
 towards the calm weather of being, towards
 the casual sunlight mourners will see pass by,
 like a red cameo, over the inscription on your grave.

18 EVE AT CAUBET

Suffering, at dawn, fades
 like the streetlights
 in the sprawling city
 I sublimate from the clinic.
 Perhaps death is little more
 than the black and white outline
 of an unfinished poem, or the price
 of a bouquet of flowers our lover
 expected in vain as a birthday present.

19 GRANDFATHER JAUME

The afternoon deprives him of the last
outlines: beautifully unreal allegories
of a posthumous privilege.

Every year I take him an offering when masoleum
angels are not made of stone but the pride
of a god in the purple landscape the sun has
/rejected.

On the lichen-covered tablet, the hothouse roses
become a sarcastic symbol of the elements'
fury in troublesome waters where the night
and great sharks hold court.

He doesn't miss Algerian bays any longer,
nor does he sing from the bridge
of his sailboat or await destiny.
I will never know him until, in some
eternity our masks meet face to face.

20 NOVEMBER RAIN

Now harshness awaits you.
Those currently unmarvelous streets
from when, as a boy, you came out of the local
movie theater are still in your eyes
like a purple silence forever.
They are your legacy and the horizon
you try to side-step while a saffron

wind covers your eyes like a prelude
to the final hour. You watch the November
rain fall on taciturn men in passing and inclemency
lodges between their names and your demons.

21 PLAY BACK

The sky seems like a stretch of white canvas.
We haven't known how to be free. In great
/need,

we acted on impulse, an impulse ordered
by ill-fated oracles like these fields
of chrysanthemums and fog. How I long for
cosmopolitan cafés in imaginary countries
where I don't ever have to see the January
moon in the innovative poems I'll never write.
Oh tenuous rain against beautiful mauve
fictitious days, against women I've never met.

22 DOMAIN

The logic of the future is like the wind.
It carries the definite mark of distant roses
and suns that induce all unreality.
But it has the cutting edge and air of vessels
that some smugglers order to be painted gray,
to protect better against the patrol boats,
as they ply towards black markets and fear of death.

What a stage set! this ambiguous horizon where my domain is hours of light from intelligent

/conversation,

gulls during the winter flying over the graves of old friends or the secular supply of disdain and heterodoxy. The evening, which I watch

/pass

like a weary angel, will bring nothing else back from the sounding boards.

23 GRANDMOTHER MARIA

You peered from the star-patterned kitchen with the unexpecting look of an ascetic who intuits the sun of an angel.

Tàpies didn't fit the whitewash on the walls and I remember him there in an orgy of tones.

They were short visits: Sundays for tan postwar boys

lasted like bird shadows

on rooftop terraces here with no geraniums.

No longer like before on Lluna Street, where you must still be like the eternal symmetry of a grandmother that wasn't you, like a faint echo, like the outdated, imaginary, playful Tàpies of my fantasy and the chance of roses.

24 THE DAY THEY WILL BAN LENIN'S MUMMY FROM RED SQUARE

Symbols, like tribal gods, come from chaos and are fickle. It's too late to understand them. High noon moves on towards perpetual rust where the limits of a less majestic city start: the city of contempt. It carries away, with the

/spirit

of clouds that crown the gold domes and shadows of the Kremlin, the memory of events, withered

/leaves,

where time rules. Even though he no longer

/pays tribute.

His removable body will be banned. But in

/humankind

there's a craving for roses and echoes that last like the charted direction of the wind, like the

/ballads

of oarsmen on the Volga, like kitsch or down-

/and-out

the challenge to great utopias. Like the shades

/of blue

last from that summer in nineteen-fifteen when,

/as he watered

the sunflowers at Sirenberg, close by his sick wife, Lenin had the premonition that all his dreams were piano notes and the eyes of Ines Armand.

25 WHITE BANNER

Lord, may your archangel
not come before the fertile
winds I cannot say
from this earthly
darkness; and allow me to see
how the crocus blooms
as well for those who know
winter is long and lilacs
don't absolve us. Ice and eclipse,
Lord: "White banner".

26 HOME ALONE

There is nobody. Springtime gives
way to longing from its insect heart.
Like matching leaves rocking
on the west wind destiny falls.
We will have written, by being
unhappy, voluptuous versions
of this identity we call days.
Excerpts are odd understanding.
Because desire, pride, stone fossils
and any love don't travel the road to chaos.
When everything proclaims evening,
like a spikenard, like our most holy daring,
there will be sunlight on the reaper's blade.

from Letters to Lady Hamilton (Cartes a Lady Hamilton), 1990.

27 FALL

Fall has surrendered to the dancing
touch of rain, with the exception of cork,
there is nothing in the mirror and, nonetheless,
you are startled by seeing slow masks
and the onslaught of dead leaves reflected.
In spite of the risk, you would give what is left
-solitude alone and stripped songs-
for what you proudly traded
for a bouquet of hothouse roses.
We are the feeble, at nightfall,
not the intangible nor the colors subjected
to the incessant banging of difficult birds.

28 ADAGIO

You sit and listen to music, in sealed
silence, when the island assails you, with thrusts
of foam and talayots, like spasms.
A tightrope walker, you call for a truce,
while cellos and double basses
make you an offering to death in a dream
of deep-throated notes. Even though no pact
was signed with beauty, passions have vanished
because darkness is crossing zones
no echo will violate.

De CAP DE CANTÓ
(inèdit)

**29 POOR AND TIRED, VIVALDI FORESEES HIS
DEATH IN VIENNA**

The Danube slowly flows towards sections of
/discouragement
All that remains is the wind in my face and memories
For my sins of pride I shall not return to Venice
Old age is as sad as the voices of castrati
Only drunkards await me on streets with no gondolas
The colors of dusk are goodbyes and marigolds
They are the lipstick on Ana Giraud's painted lips
I'm terrified by the idea of never seeing her again
Ravens fly from the sallow pages of my prayer book
The rain is singing the aria of destruction
I came late to my appointments with this city
At times I feel grief when I take up the violin
Death's white fingers are turning the pages of the
/score

30 WINTER AND BEAUTY

After devoutly kneeling as Fra Angelico
did before he painted the serene sky
over ancient Florence, I haven't found beauty.
Nor have I found it in the noble order of Greek
temples or on the wide shores of literature.

Always unattainable, it has turned into distance
from echoes; and the petals of pink almond
blossoms feel cold when I write their names.

ANTONI VIDAL FERRANDO

Antoni Vidal Ferrando (Santanyí, 1945) és mestre d'escola i llicenciat en Història General. Tot i els seus estudis històrics, és conegut sobretot per la seva obra literària.

Com a poeta, ha publicat els llibres següents: *El brell dels jorns* (1986), *Racó de n'Aulet* (1986), *A l'alba lila dels alocs* (1988), *Els colors i el zodíac* (1990), *Cartes a Lady Hamilton* (1990), *Calvari* (1992), *Bandera blanca* (1994) i *El batec de les pedres* (1996). La crisi de l'home modern, la indefensió humana davant el pas del temps, el valor de la memòria i la força de l'amor són algunes de les constants del seu univers líric, elaborat a partir d'un intens treball del llenguatge.

També és autor de dues novel·les: *Les llunes i els calàpets* (1994) i *La mà del jardiner* (1999), que són una crònica apassionada de la Mallorca més mítica i més profunda.

Antoni Vidal Ferrando (Santanyí, 1945) es maestro y licenciado en Historia General. Sin olvidar sus estudios históricos, es conocido sobre todo por su obra literaria.

Como poeta ha publicado los siguientes libros: *El brell dels jorns* (1986), *Racó de n'Aulet* (1986), *A l'alba lila dels alocs* (1988), *Els colors i el zodíac* (1990), *Cartes a Lady Hamilton* (1990), *Calvari* (1992), *Bandera blanca* (1994), y *El batec de les pedres* (1996). La crisis del hombre moderno, la indefensión humana ante el paso del tiempo, el valor de la memoria y la fuerza del amor son algunas de las constantes de su universo lírico, elaborado a partir de un intenso trabajo del lenguaje.

También es autor de dos novelas: *Les llunes i els calàpets* (1994) y *La mà del jardiner* (1999), que son una crónica apasionada de la Mallorca más mítica y más profunda.

Antoni Vidal Ferrando (Santanyí, 1945) is a teacher and holds an M. A. in General History. Although he has published a great deal in the field of historical studies, he is chiefly known for his literary works.

As a poet he has published the following collections: *El brell dels jorns* (1986), *Racó de n'Aulet* (1986), *A l'alba lila dels alocs* (1988), *Els colors i el zodíac* (1990), *Cartes a Lady Hamilton* (1990), *Calvari* (1992), *Bandera blanca* (1994), and *El batec de les pedres* (1996). The crisis of modern man, human helplessness when confronted with the passage of time, the importance of memory and the power of love are just a few of the major themes in the world of his poetry. His work displays an intense command of the language.

He is also the author of two novels: *Les llunes i els calàpets* (1994) and *La mà del jardiner* (1999). The two works are a passionate chronicle of life in the deep and mythical Majorca.

- Col·lecció fonogràfica dirigida per/Record collection directed by:
Fundació ACA/ Àrea Creació Acústica, Son Bieli - Búger (Mallorca).
- (P) (C) **UM / Unió Músics** 2002
- (C) *Tots els poemes*: **Antoni Vidal Ferrando**.
- Enginyer de so: **Fundació ACA**.
- Gravació digital, muntatge i edició: **ACA**.
- Disc mestre: **Soundsack - Palma**.
- Retrats del poeta: **Antoni Caimari**.
- Traductor al castellà: **Andrés Salom**.
- Traductor a l'anglès: **D. Sam Abrams**.
- Disseny Gràfic: **ACA - Bergas**.
- Impressió: Impremta **Bergas** - Sa Pobla (Mallorca).
- Fabricació / Manufacture: **Ibmemory** - Madrid.
- Dipòsit Legal: PM - 619-2002.

Aquest disc, número vuit de la col·lecció **"Veu de poeta"**, és una iniciativa del **Consell de Mallorca**.

disc
COMPACTE
SÒ DIGITAL

D.C. • 71

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bieli · Búger

Consell de Mallorca
Cultura i Joventut

PER A INFORMACIÓ I COMPRA POSTAL/
FOR MAIL ORDER AND INFORMATION:

UM / Unió Músics

Son Bieli

07311 Búger • Mallorca

Illes Balears (Espanya)

Tel.: 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02

Lloc de treball d'**Antoni Vidal Ferrando**.